

«Çdo gjë e mirë ka një fund të mirë!»

(Jobi 42:12–17)

Gjashtë vargjet e fundit të librit të Jobit na japin pjesën kulmore të kësaj drame të madhe. Ia vlen që të lexosh gjithë librin vetëm për të arritur tek 42:12: «Zoti i bekoi vitet e fundit të Jobit më tepër se vitet e para,...» Mbani mend këtë: *Perëndia bekon!* Perëndia bekon madje edhe përmes vuajtjeve. Perëndia na bekon kur i kapërcejmë vuajtjet dhe përfitojmë prej tyre apo bëhemi njerëz më të mirë si rezultat i tyre. Në qoftë se në fund të periudhave të vështira bëhemi më të fortë, këtë duhet ta konsiderojmë si një fitore. Solomoni tha: «Fundi i një gjëje është më mirë se fillimi i saj;...» (Predikuesi 7:8).

Vuajtjet e Jobit patën një fund të mirë. Jobi jo vetëm që mësoi për fuqinë e mrekullueshme të Perëndisë, por provoi, gjithashtu, mëshirën e pakufishme të Tij:

Mbasi Jobi u lut për miqtë e tij, Perëndia e ktheu në gjendjen e mëparshme; kështu Perëndia i dha Jobit dyfishin e tërë zotërimeve të tij të mëparshme. Tërë vëllezërit e tij, tërë motrat e tij dhe tërë të njohurit e tij të mëparshëm erdhën ta takonin; hëngrën bashkë me të në shtëpinë e tij; i dhanë zemër dhe e ngushëlluan për të gjitha fatkeqësitë që Perëndia kishte dërguar mbi të; pastaj secili prej tyre i dha një monedhë argjendi dhe një unazë ari. Perëndia i bekoi vitet e fundit të Jobit më tepër se vitet e para, sepse ai pati katërmëdhjetë mijë dele, gjashtë mijë deve, një mijë pendë qe dhe një mijë gomarë. Pati gjithashtu shtatë bij dhe tri bija... Mbas kësaj Jobi jetoi njëqind e dyzet vjet dhe i pa bijtë e tij dhe bijtë e bijve të tij për katër breza. Pastaj Jobi vdiq plak dhe i ngopur me ditë (42:10–17).

Perëndia i ndaloi vuajtjet e Jobit dhe i ktheu atij gjithçka që kishte, madje dyfish. Pasi Jobi u kthye në gjendjen e mëparshme, vëllezërit dhe motrat e tij dhe të njohur të tjerë hëngrën bashkë me të dhe i sollën dhurata. Me ndihmën e familjes dhe miqve dhe me anë të bekimeve të Perëndisë, Jobi filloi një jetë të re. Bagëtia dhe dhentë e tij u dyfishuan. Ai gjithashtu pati shtatë bij dhe tri bija të tjera, të cilat ishin gratë më të bukura të të gjithë vendit. Mbas asaj që i ndodhi, Jobi jetoi edhe 140 vite të tjerë. Ai arriti të shikojë nipërit dhe mbesat e tij, stërnipërit dhe stërmbesat e tij dhe, pas kësaj, vdiq në moshë të thyer.

Mesazhi i vuajtjes së Jobit dhe fitorja që arriti në fund përmbajnë disa mësimet të rëndësishme për ne. Le të rishikojmë librin e Jobit dhe të vërejmë mësimet që na jep për të përballuar vuajtjet.

ÇFARË NUK DUHET TË BËNI GJATË PERIU DHAVE TË VËSH TIRA NË JETË?

E para, mos u dorëzoni. Jobi mallkoi ditën që kishte lindur. Ai tha: «Pse nuk vdiqa në barkun e nënës sime?» (3:11). Shumë njerëz bëjnë të njëjtën gjë, kur jeta e tyre mbushet me të papritura. Por Jobi nuk u dorëzua kurrë. Jakobi foli për durimin e Jobit: «Ju keni dëgjuar për durimin e Jobit...»

(Jakobi 5:11). Edhe pse ai mërmëriti dhe kërkoi shpjegime për drejtësinë e Perëndisë, Jobi kurrë nuk e mohoi Perëndinë.

Vëreni si i konsideron Pali vështirësitë: «Ne jemi të shtrënguar në çdo mënyrë, por nuk jemi të ngushtuar deri në fund; jemi ndërdushas, por jo të dëshpëruar; jemi të përndjekur, por jo të braktisur; të rrëzuar, por jo të shkatëruar» (2 Korintasve 4:8–9). Ai ishte i gatshëm të shkonte kudo që Perëndia do ta udhëhiqte dhe të bënte çfarëdo që Perëndia donte që ai të bënte. Ai u tregoi vëllezërve në Filipi se ishte e vështirë për të vendosur nëse duhet të jetonte dhe punonte për Perëndinë në tokë apo të shkonte për të qenë me të në qiell (Filipianëve 1:21–24). Ai vendim nuk i përkiste atij, ai ishte i gatshëm për të pranuar vendimin e Perëndisë për jetën e tij. Ky pohim ka kuptim akoma edhe më të madh po të marrim parasysh se Pali ishte në burg në kohën që shkroi atë varg.

E dyta, mos shikoni mbrapa. Jobi dëshironte «ditët e mira të së kaluarës» (29:2). Asgjë e mirë nuk vjen kur e mbajmë mendjen në ditët e mira të së kaluarës. Në qoftë se duam, mund ta kujtojmë të kaluarën. Asnjë e keqe nuk vjen nga të kujtuarit, por, në qoftë se e mbajmë mendjen në mënyrë të vazhdueshme në të kaluarën, do të mbetemi të zhgënjyer. I njëjti Perëndi që solli «ditët e shkuara të mira» mund të sjellë «ditë të reja të mira». Përsëri fjalët e Palit na vijnë në ndihmë:

Vëllezër, sa për vete, nuk mendoj se e kam zënë, por bëj këtë: duke harruar ato që kam lënë pas dhe duke u prirur drejt atyre që kam përpara, po rend drejt synimit, drejt çmimit të thirrjes se lartme të Perëndisë në Krishtin Jezus (Filipianëve 3:13–14).

Nuk është e dobishme që të dëshirosh ditët e mira që kanë kaluar. E djeshmja është po aq larg nesh sa edhe dita e parë që Perëndia krijoi. Por në vend të kësaj, le të shikojmë përpara për ditë më të mira!

E treta, mos e shikoni veten me keqardhje. Barra e Jobit ishte kaq e madhe sa ai e përshkruan si më të rëndë se rëra e detit (6:2–3). Jobi ndjeu keqardhje për veten e tij. Është ironike që në një situatë të tillë, ju jeni i vetmi që e shikoni veten tuaj me keqardhje! Pëveç Jobit vetë, asnjë njeri nuk ndjeu keqardhje për të. Bile as Perëndia nuk shfaqti keqardhje për situatën e vështirë që kaloi Jobi. Tre miqtë e tij nuk kishin mëshirë për të, edhe pse Jobi

iu lut atyre: «Mëshirë mëni, mëshirë mëni, të paktën ju, miqtë e mi, sepse dora e Perëndisë më ka goditur» (19:21). Gruaja e tij, nga ana tjetër, nuk e ngushëlloi aspak.

Moisiu u ndje keq për veten e tij, kur dëgjoi ankesat e izraelitëve. Ai nuk mund ta kuptonte pse Perëndia i kishte dhënë një barrë kaq të madhe. Një herë ai e pyeti Perëndinë: «Mos vallë unë e kam gjeneruar tërë këtë popull? Mos vallë kam qenë unë që e kam nxjerrë në dritë, që ti të më thuash: “Mbaje në prehrin tënd, ashtu si taja mban fëmijën që pi sisë...”» (Numrat 11:12–15)? Ai i kërkoi Perëndisë që ta linte të vdiste, sepse nuk mund t’i «mbante» gjithë izraelitët në kurriz. Perëndia e zgjidhi problemin e Moisiut. Ai, gjithashtu, zgjidhi edhe problemin e Jobit. Ndonjëherë mund të mendojmë se Perëndia është kundër nesh, por, në fakt, Ai punon për të mirën tonë gjithë kohën.

E katërta, mos fajësoni të tjerët. Njerëzit janë përpjekur të justifikojnë veten, duke fajësuar të tjerët, qysh nga koha e kopshtit të Edenit. Kur Perëndia u ballafaqua me Adamin dhe me Evën për mëkatet e tyre, Adami bëri fajtor si Evën ashtu edhe Perëndinë. Ai tha: «Gruaja që ti më vure pranë më dha nga pema dhe unë e hëngra» (Zanafilla 3:12). Eva ia hodhi fajin gjarprit, duke thënë: «Gjarpri më mashtroi dhe unë hëngra prej saj» (3:13).

Jobi po kërkonte dikë që të mund ta fajësonte për problemet e tij. Ai nuk besonte se kishte përgjegjësi për ndonjë gjë. Atij nuk po i vinte në mendje ndonjë njeri të cilit mund t’i hidhte fajin, kështu ai vuri në dyshim drejtësinë e Perëndisë. Zgjidhja e problemeve tona nuk vjen duke kërkuar një njeri tjetër të cilin mund ta fajësojmë për to. Për sa kohë që Satani na mban duke kërkuar fajtorin, personin apo situatën që shkaktoi vuajtjet tona, ai na mban larg zgjidhjes reale të problemeve tona.

ÇFARË DUHET TË BËNI KUR VUANI?

E para, besojini Perëndisë. Ne duhet të kujtojmë Jobin 42:12: «Zoti i bekoi vitet e fundit të Jobit më tepër se vitet e para.» Perëndia bekon! Edhe dielli lind e pastaj perëndon (Predikuesi 1:5). Perëndia nuk duhet vënë në provë: Ai duhet besuar. Koha kur «vështirësitë shumëfishohen» nuk është koha që ne duhet të braktisim Perëndinë. Sa veta e braktisin familjen e Perëndisë kur ata ballafaqohen me vuajtje dhe probleme? Ata harrojnë se familja e Perëndisë u krijua për këto kohë të vështira. Një besim që

thyhet në kohë të tilla është një besim i dobët. Kur Jona u vu përballë provës së tij më të vështirë, ai i besoi Perëndisë edhe më shumë. Nga barku i peshkut, ai tha: «Kur shpirti im po ligështohet brenda meje, kujtova Zotin dhe lutja ime arriti deri te ti, në tempullin tënd të shenjtë» (Jona 2:7).

Le të ndalojmë pak për të reflektuar. Ne lexojmë: «Në shtratin tuaj mendohuni shumë në zemër tuaj dhe qëndroni në heshtje» (Psalmeve 4:4), «Mos kini frikë, qëndroni dhe çlirimi do të vijë nga Zoti, i cili do ta bëjë sot për ju» (Eksodi 14:13). Ne nuk duhet të vazhdojmë të përpiqemi t'i zgjidhim problemet sipas mënyrës sonë. Ne nuk jemi në gjendje të ndihmojmë veten tonë pa ndihmën e Perëndisë. Ne duhet që t'ia dorëzojmë problemet tona dhe veten tonë Perëndisë. Ky pohim për Perëndinë na jep qetësinë e vërtetë: «Përluni, pra, nën dorën e fuqishme të Perëndisë, që ai t'ju lartësojë në kohën e duhur dhe gjithë merakun tuaj hidheni mbi të, sepse ai merakoset për ju» (1 Pjetri 5:6–7). Jobi jetoi shumë kohë më parë se Pjetri, por, kur Jobi bëri atë që predikoi Pjetri, Perëndia e lartësoi.

E dyta, falenderoni Perëndinë. Ne duhet t'i jemi mirënjohës Perëndisë për gjithçka që na ka dhënë dhe jo të shprehim keqardhje për çfarë do të dëshironim të na jepte. Njëherë, i sugjerova një grupi grash, që mblidheshin për të studjuar Biblën së bashku, të përpiqeshin që në lutjet e tyre, për një javë rresht, vetëm të falenderonin Perëndinë, pa kërkuar asgjë. Gjatë një takimi tjetër, një javë më vonë, shumë prej tyre e pranuan se ishte shumë e vështirë që të luteshin pa i kërkuar Perëndisë ndonjë gjë. Natyrisht, nuk ka asgjë të keqe t'i paraqesim nevojat tona përpara Perëndisë. Jezusi u mësoi dishepujve të Tij që të kërkonin (Mateu 7:7). Ka një dallim midis gjërave që duam dhe gjërave për të cilat kemi nevojë. Perëndia e di për çfarë kemi nevojë dhe, si rrjedhim, Ai mund t'u thotë «Jo!» shumë kërkesave tona për gjëra të cilat nuk janë të nevojshme për ne (2 Korintasve 12:7–9). Ai mund të thotë: «Ki durim.» Ne duhet ta pranojmë përgjigjen e Tij, cilado qoftë ajo. Psalmeve 27:14 thotë: «Ki besim të madh te Zoti; ji i fortë, ki zemër; ki besim të madh te Zoti.»

Ne duhet të falenderojmë Perëndinë jo vetëm për çfarë na ka dhënë, por gjithashtu për çfarë na ka premtuar se do të na japë. Mund t'i shprehim mirënjohje për banesën që na ka premtuar se do të përgatisë (Gjoni 14:2–3). Bibla na mëson të jemi

mirënjohës në çdo gjë: «Për çdo gjë falenderoni, sepse i tillë është vullneti i Perëndisë në Krishtin Jezus për ju» (1 Thesalonikasve 5:18).

Kur isha djalë, çuditësha me një burrë të pamartuar, i cili shkonte shpesh për gjah me babain tim. Ai, ndonjëherë, vinte në shtëpinë tonë dhe hante darkë me ne. Kur ishte gati për ëmbëlsirën, ai i thoshte nënës sime: «Faleminderit për pjesën e ëmbëlsirës, të lutem, zonjë.» Ai akoma nuk e kishte marrë pjesën, por e dinte se do ta merrte. Ne mund të falenderojmë Perëndinë për bekimet që e dimë se do t'i marrim, edhe pse akoma s'i kemi marrë ato. Ne kemi nevojë që të numërojmë gjithë bekimet tona të së kaluarës, të së tashmes dhe të së ardhmes!

E treta, mendoni pozitivisht. Ne shpenzojmë më shumë kohë duke folur për problemet sesa duke u përpjekur që t'i zgjidhim ato. Është më mirë që ne të përqëndrohemi në zgjidhjen e problemeve sesa në vetë problemet. Gazetat do të kishin pak gjëra për të publikuar në qoftë se ato do të raportonin vetëm zgjidhjet e problemeve. Takimet për mbarëvajtjen e kishës do të ishin të shkurtëra në qoftë se njerëzit nuk do të diskutonin problemet. Zakonisht ndodh që flasim për një problem për gjysëm ore dhe pastaj hidhemi te «problemi» tjetër, madje pa shqyrtuar zgjidhjet e mundshme. Kjo tregon shumë gjëra për mënyrën tonë të menduarit. Ne mendojmë rreth problemeve, pengesave dhe dështimeve. Njerëzit kanë nevojë që të dëgjojnë rreth mundësive të reja, të shikojnë për zgjidhje dhe të parashikojnë fitoret mbi problemet e tyre.

Perëndia dëshiron që ne të parashikojmë fitoren (1 Korintasve 15:57). Ai dëshiron të na japë fuqinë e Tij (2 Timoteu 1:7). Ai nuk do që të shqetësohemi për ndonjë gjë (Filipianëve 4:6), por do që të besojmë se mund të bëjmë gjithçka që ai na urdhëron të bëjmë përmes fuqisë së Jezu Krishtit (Filipianëve 4:13). Ai do që ne të kemi mendime të mira (Filipianëve 4:8). Ai do që ne të bëhemi të fortë dhe kurajozë, «kështu mund të themi, me plot besim: “Perëndia është ndihmuesi im dhe unë nuk do të kem frikë; ç'do të më bëjë njeriu?”» (Hebrenjve 13:6). Davidi tha: «Zoti është drita ime dhe shpëtimi im; nga kush do të kem frikë?» (Psalmeve 27:1).

Kristiani që mendon pozitivisht është plotësisht i bindur se zgjidhja e problemeve dhe e halleve të tij vjen nga Perëndia. Kur i besojmë Perëndisë dhe e falenderojmë për bekimet që na jep, do të mendojmë pozitivisht dhe do të veprojmë pozitivisht.

Mos qëndroni pasivë, mos u ktheni në sehixhinj, mos e lini plogështinë t'ju mbërthejë, sepse kështu do të zini ndryshk! Bëni diçka në emër të Perëndisë. Ju mund të filloni duke lexuar Psalmin 23 apo 27. Psalmi 23, që është psalmi i dashur i Davidit, fillon: «Zoti është bariu im, asgjë nuk do të më mungojë.» Psalmi 27 thotë: «Zoti është drita ime dhe shpëtimi im; nga kush do të kem frikë?...» Këto vargje nga Bibla na japin kurajon për të cilën kemi nevojë për të përballuar problemet tona. Pali tha: «Kushtoj leximit, këshillimit dhe mësimi...Kujdesu për këto gjëra dhe kushtoj atyre tërësisht, që përparimi yt të jetë i dukshëm për të gjithë» (1 Timoteut 4:13–15).

Pali, gjithashtu, tha: «Gëzohuni gjithnjë në Zotin; po jua them përsëri: Gëzohuni!» (Filipianëve 4:4). Me fuqinë që vjen nga Perëndia, ne mund të gëzohemi, madje edhe në kohën më të keqe. «Një zemër e kënaqur ka festë përherë» (Fjalët e Urta 15:15).

KONKLUZIONI

Më pëlqejnë historitë me fund të gëzueshëm. Këto histori tregojnë se edhe jetët tona mund të kenë fund të gëzueshëm. Vuajtjet e Jobit ishin të mëdha, por kur u erdhi fundi, jeta e tij ishte akoma më e mirë, karakteri i tij ishte më i fortë dhe dashuria e tij për Perëndinë ishte më e madhe. Ai tashmë ishte i përgatitur më mirë për të përballuar vuajtjet në të ardhmen.

Jakobi tha: «Ta konsideroni një gëzim të madh, o vëllezër të mi, kur ndodheni përballë sprovash nga më të ndryshmet, duke e ditur se sprovat e besimit tuaj sjell qëndrueshmëri» (Jakobi 1:2–3). Ne mund t'i përballojmë vuajtjet me gëzim, në

goftë se mbajmë në mendje se, në fund, do të përfitojmë diçka të dobishme prej tyre. Kristianët duhet të kenë dëshirë për shumë qëndrueshmëri, sepse qëndrueshmëria prodhon stabilitet, maturi dhe cilësi të tjera që përmirësojnë jetën. Perëndia na këshillon: «Dhe qëndrueshmëria të kryejë në ju një vepër të përsosur, që ju të jeni të përsosur dhe të plotë, pa asnjë të metë» (Jakobi 1:4).

Asnjë vuajtje nuk duket e mirë për momentin, «por më pas u jep një fryt drejtësie atyre që janë ushtruar me anë të tij» (Hebrenjve 12:11). Vuajtjet na japin fuqi. Pa to, ne kurrë nuk do të mësojmë të «ecim edhe vetë sikurse ka ecur Ai» (1 Gjoni 2:6).

Një grua po shikonte në cep të dritares të saj një flutur që po përpiquej të dilte nga larva e saj. Për ditë të tëra flutura u përpoq që të dilte nga një vrimë e vogël në fund të larvës. Në fillim iu shfaq koka, pastaj pjesa e lartme e trupit dhe, në fund, iu dukën krahët. Gruas i vinte keq që të shikonte fluturën duke u përpjekur të nxirrte trupin e vogël jashtë vrimës edhe më të vogël. Ajo mendoi se flutura kishte nevojë për ndihmë, kështu e bëri vrimën më të madhe dhe flutura doli jashtë lehtësisht. Sidoqoftë, pjesa e poshtme e trupit të saj ishte kaq e enjtur sa ajo nuk mund të fluturonte. Flutura ngordhi në vend. Gruaja nuk e dinte se, duke mos e lënë fluturën të vuante, e dënoi atë me vdekje. Kjo lloj vuajtjeje do të kishte zvogëluar përmasat e pjesës së poshtme të trupit të fluturës dhe do t'i kishte fuqizuar krahët e saj.

Mos i kërkon Perëndisë, bile as mos prisni t'ju japë një jetë pa probleme. Në vend të kësaj kërkojini Perëndisë t'ju japë gjithçka ju duhet për të dalë fitimtarë mbi këto probleme, duke i qëndruar besnikë Atij.

Autor: *J. L. May*
Marrë nga studimi: “*Cili është kuptimi i jetës*”
© 2002, 2003 E VERTETA PER SOT
Të gjitha të drejtat të rezervuara